

יום לפני הלווייה הובאו הגויות לשדה תעופה צבאי ובוי המשפחות הזמנו לקבלת הארונות. מאות הקרובים סובבו סביב הארונות בחפשם אחר יקיריהם.

הצדעה אחרונה לחללים, בטכס האזכרה בשדה התעופה. הארונות הונחו בשורה ארוכה, שעה שרבנים צבאיים קראו פרקי תהילים. בפניה השמאלית: הנספחים הצבאיים של א.ת.ן המדינות, שאזרחיהן היו בין החללים.

בדממת רבבות ובכי ההמונים, הובאו

דיש. אחריו, נקרא ראש המשלה להספיד את המתים. אך שרת לא התחיל. בפינה הי רחוקה נשמע קולו של אב, תוזר לבדו על הקדיש, כשהקהל סביבו עונה "אמן".

להספיד את ארבעת הנוצרים שהובאו לקבר ישראל. כשנגמר הטכס, יצאו מאוכזבים: מבוקשם לא ניתן להם.

(ראה שער)

צעדים אחדים ממנו, מחוץ לשורות הצפור, פות, שכבה אשה על האדמה. היא הלמה כי פניה, מרטה את שעה ויבבה בלי הפסק: "אלבר! אלבר! למה עשית זאת? למה עזבת אותנו?"

קדיש של אב
מעבר להם עמד הקהל. דתיים עטורי יזקוק, קציני צבא במדי יצוג, פועלים בבגדי עבודה, אלמנות בשמלות אבל שנתפרו אך זה עתה. איש מהם לא הרים קולו.

היתה זאת דודתו של אלברט אלחנף, הדייל השני של המטוס הטראגי. בערבית מצרית פנתה המתאבלת לכל עיבר. "איה אלבר?"

לפתע הושלך הם. הבוכים החניקו את בכיים, נעצו שיניים בממחשותיהם. החזן שר פרקי תהילים; הרב הראשי קרא את הק

כולם נכחו שם: שוטרים רכובים, משי מר כבוד של צה"ל, טייסי אל"על, הרב הי ראשי, שלישי הנשיא, ראש המשלה, יושב ראש הכנסת, חברי המשלה, כמרים קתוליים ופרוטסטנטיים, דיפלומטים זרים, שופטים, ראשי עיריות, ח"כים, 30 אוטובוסים מלאים אזרחים פשוטים שביקשו ללוות את 58 חלי לי המטוס במסעם האחרון.

השיירה נערכה ברחבת הרברט סמואל, על שפת ימה של תל-אב-ב. משם, לאורך הרחובות הראשיים של העיר, השתייץ מסלול השיירה. משני צדי הרחובות — רבבות או יחיים שסגרו את עסקיהם או עזבו את בתים כדי לחלוק כבוד אחרון.

24 שעות לפני כן הובאו שרידי הגויות ל שדה תעופה צבאי בישראל, בארנות שה רים מקושטים בעלי כסף. הארונות ה עברו רכבת מסופיה, בירת בילגריה, לאיסטנבול שבתורכיה. משם, היטסו לישראל.

עתה חלפו על פני הציפי: 15 משאיות בהיל שנשא את החללים לקבורה. במקם הארונות השחורים, עבר עתה ארונות עי שויים מעץ לבן פשוט, ארונות הכשמיים לקבורת חללים.

פה ושם השמיעו הנופם מלתי יגון, נשים הנקו את בכיים, גברים ניתחו את הועצרות האחרונות, ניסו לנחש כדוע הופל המטוס ואם אמנם הופל בכונה תחילה על כי הסיע אישיות מסתורית השיבה.

אחרים חזרו על הודעת הבולגרים כי באיזור זה הוטלו לא פעם כרזים וחבלנים כן האויר. אך איש לא יכול היה למצוא ציר דוק לקטל האכזרי.

רבנים, שרים וכמרים

הקבר הגדול נחפר בחזית בית הקברות בקריה שאול. יער דומם של מצבות לבנות השתרע מאחוריו ונתמשך עד האופק, לצידו ניצבו באויר בלא-יוע צמרות של האשלים המוריקים שהפרידו בין חלקות הקברים. מעבר לגדר, בכל מלוא העין, הוריקו שדות רחבים.

בצעדים איטיים פילסו נושאי הארונות דרך אל תוך הפער הגדול. זה בצד זה, בש לוש שורות ארוכות, הונחו ארנות העץ הי לבן. כדי להתגבר על קשיים שבמנהגי הדת, ניתנה לחללים קבורה צבאית, על ידי רבנות צה"ל.

מסביב עמד הקהל. מיקרופון שהותקן לשידור ההספדים והתפילה קלט כל רחש, רמקול מלא את החלל בנהיות האלמנות ו בקולות הבכי של הורים שכולים. 20 דקות ארכה הנחת הארונות — 20 דקות של היס איש מהם לא הרים קולו משך כל זמן הי טכס, הכל דיברו בלחש.

בפינה אחת, מרוכזים סביב ראש המשלה, עמדו הנציגים הרשמיים והדיפלומטיים — כחם שחור בתוך ים צבעוני. הם באו בחלי פות כהות, מגבעות שחורות לראשם. לידם הרבנים, אחריהם, הכמרים, בחליפות אורי חיית ובגלימות נזירים. הם עמדו בצד, ביקשו

אמה ישתי אחיותיה ניספו באסון. הן עלו למטוס בלונדון, בדרכן מקנדה לביקור בישראל — ולא זכו להגיע אליה. למטה: ארונות החללים מונחים בקבר הגדול.

הרגבים הראשונים נופלים על ארונות העץ. קרובים, אנשי חברא קדישא וסתם אזרחים נוטלים אתים, סותמים את הגולל. קרובים רבים, שהיו נוכחים במקום, לא יכלו לשאת את המחזה האיום, התעלפו או הטילו את עצמם בבכי על האדמה. קולות הבכי של השכולים בקעו ועלו לתוך החלל בשעת הספד החללים של מעשה אכזרי זה של הפלת מטוס אזרחי.